

ŚCIĄGAWKA

MeTODY CZNA

ZHP realizuje cele przez

HARCERSKI SYSTEM WYCHOWAWCZY

rozumiany jako jedność

ZASAD HARCERSKIEGO WYCHOWANIA,

METODY

i PROGRAMU,

**w którym istotną rolę
odgrywa osobisty
przykład instruktora.**

ZASADY HARCERSKIEGO WYCHOWANIA to: służba, braterstwo, praca nad sobą.

METODA HARCERSKA to sposób działania odznaczający się:

- pozytywnością,
- indywidualnością,
- wzajemnością oddziaływań,
- dobrowolnością i świadomością celów,
- pośredniością,
- naturalnością,

będący jednocześnie systemem wspierania samorozwoju zuchów, harcerzy i instruktorów przez:

- Przyrzeczenie i Prawo,
- uczenie w działaniu,
- uczestnictwo w małych grupach,
- stale doskonalony i stymulujący program.

PROGRAM DZIAŁANIA powstaje samorządnie w drużynach oraz w innych podstawowych jednostkach organizacyjnych ZHP.

NA PODST. §4 STATUTU ZHP

Z U C H Y

Charakterystyczną formą aktywności zuchów jest **zabawa** w kogoś lub w coś – realizowana zespołowo przez zdobywanie sprawności oraz podczas zbiórek pojedynczych gromady. Animatorem zabawy jest wódz zuchowy – drużynowa/drużynowy.

FUNKCJONOWANIE ELEMENTÓW METODY HARCERSKIEJ

PRAWO I OBIETNICA ZUCHA

Prawo i Obietnica Zucha to fundamenty pracy instruktora z zuchami. Z nich wynikają cele wychowawcze. Zuchy przyjmują Prawo **wprost**. Zapisy Prawa i Obietnicy Zucha są **niekwestionowane**, rozumiejąc Prawo i Obietnicę zuchy dążą do postępowania zgodnego z zapisami.

Szczególnym okresem w pracy gromady, zapoznawania zucha z Prawem i Obietnicą są zbiórki „pierwszego miesiąca”.

SYSTEM MAŁYCH GRUP

System małych grup realizowany jest przez podział na szóstki, wykorzystywany przy organizowaniu zabawy. Szóstki realizują powierzone im zadania **w trakcie zbiórki gromady**. Koedukacja nie występuje w szóstkach.

UCZENIE W DZIAŁANIU

Charakterystyczną formą aktywności zuchowej jest zabawa **w kogoś lub w coś**. Zuchowa zabawa w naturalny sposób kształtuje charakter dziecka i rozwija jego umiejętności.

STAŁE DOSKONALONY

I POBUDZAJĄCY DO ROZWOJU PROGRAM

Program pracy gromady powinien odpowiadać na specyficzną dla tego wieku **ciekawość otaczającego świata** oraz krótką koncentrację na jednym temacie.

Program pracy gromady uwzględnia przede wszystkim:

- potrzeby zuchów,
- programy sprawności zespołowych i indywidualnych,
- zadania gwiazdek zuchowych.

Program jest tworzony przez drużynowego i przybocznych, którzy są również odpowiedzialni za jego realizację.

INSTRUMENTY METODYCZNE

GWIAZDKI ZUCHOWE

Zuchy realizują zadania gwiazdki na zbiórkach, w domu i w szkole. Drużynowy wraz z przybocznymi motywują i wspierają zucha w wykonywaniu zadań, nadzorują ich realizację, przy aktywnym wsparciu rodziców.

Dla zapewnienia pełnego rozwoju stosowany jest system trzech gwiazdek:

- I gwiazdka – zuch ochoczy,
- II gwiazdka – zuch sprawny,
- III gwiazdka – zuch gospodarny.

SPRAWNOŚCI INDYWIDUALNE

– zdobywane indywidualnie wspierają rozwój zucha w zakresie samodzielnego podejmowania działań w określonej, wybranej przez niego dziedzinie. Zadania realizowane są na zbiórce i poza nią. Zdobywanie sprawności indywidualnych jest

koordynowane przez drużynowego lub przybocznego.

SPRAWNOŚCI ZESPOŁOWE

– realizowane są przez całą gromadę jednocześnie w trakcie cyklu kilku zbiórek. Sprawności te uczą współpracy w grupie rówieśniczej i umożliwiają poznanie przez zucha otaczającego świata.

DZIAŁANIE GROMADY

ZORGANIZOWANIE DO DZIAŁANIA

Gromada pracuje całością w formie systematycznych zbiórek. Szóstki nie organizują samodzielnych zbiórek, podział na szóstki funkcjonuje jedynie podczas zbiórki gromady. Charakterystycznym elementem zbiórek gromady jest **krąg rady**. Tu zapadają decyzje dotyczące życia gromady, rozstrzygane są wszelkie sytuacje konfliktowe. Każde dziecko ma wówczas prawo głosu.

ROLA DRUŻYNOWEGO

Drużynowy jest wodzem w zabawie, inspiruje ją, koordynuje jej przebieg, ale też aktywnie w niej uczestniczy. Drużynowy dba o rozwój przybocznych i wychowuje następcę.

CHARAKTERYSTYCZNE FORMY PRACY

W pracy gromady rozróżnia się następujące rodzaje zbiórek: zwykłe, kominek, turniej, wycieczka. Podstawowymi formami pracy w gromadzie zuchowej są: zabawa tematyczna, zwiad zuchowy, gawęda, piosenka i płas, zuchowe zwyczaje, obrzędy i tajemnice, majsterka, zuchowy teatr, pożyteczne prace, gry i ćwiczenia.

Formą letniej działalności gromady jest kolonia zuchowa. Kolonię przygotowuje drużynowy wraz z przybocznymi. Zuchy nie włączają się w organizację kolonii.

HARCERZE

Charakterystyczną formą aktywności harcerek i harcerzy jest **gra**, rozumiana jako działanie zespołowe w zastępach i towarzyszące temu współzawodnictwo. Program działania drużyny jest tworzony i realizowany przez drużynowego przy współudziale rady drużyny.

FUNKCJONOWANIE ELEMENTÓW METODY HARCERSKIEJ

PRAWO I PRYZRZECZENIE HARCERSKIE

Prawo i Przyrzeczenie Harcerskie to fundamenty pracy wychowawczej z harcerką i harcerzem, z nich wynikają cele wychowawcze. Prawo i Przyrzeczenie są traktowane jako niekwestionowany **system wartości**, którego zapisy są **przyjmowane wprost**.

SYSTEM MAŁYCH GRUP

W drużynie system małych grup jest realizowany przez pracę w zastępach. Dziewczęta i chłopcy są zorganizowani w odrębnych zastępach. **Zastępowy** ma zdolności przywódcze i większe doświadczenie harcerskie od pozostałych członków zastępu, on **planuje i inicjuje pracę zastępu**. Zastępowego wybiera drużynowy w porozumieniu z radą drużyny. Stopniowo zwiększa się stopień zaangażowania członków zastępu w podejmowa-

nie odpowiedzialności za realizowane zadania. Zbiórki zastępu odbywają się regularnie, np. w tygodniowym rytmie.

UCZENIE W DZIAŁANIU

W drużynie harcerskiej charakterystyczną formą aktywności jest **gra**. Gra jest harcerską formą uczenia życia przez działanie. W grze istotne jest współzawodnictwo. Uczestnicząc w grze harcerki i harcerze poznają swoje możliwości, zdobywają nowe umiejętności, kształtują charakter, uczą się współdziałać z innymi.

STALE DOSKONALONY I POBUDZAJĄCY DO ROZWOJU PROGRAM

Program powinien uwzględniać potrzebę przeżycia przygody – harcowania. **Umożliwia on poznanie idei harcerstwa**. Szczególną rolę odgrywają **techniki harcerskie**. Podstawą programu pracy drużyny są: zadania prób na stopnie harcerskie oraz wymagania sprawności. Program jest tworzony przez drużynowego przy udziale rady drużyny. Tożsamość zastępu, drużyny budowana jest w dużej mierze na obrzędowości.

INSTRUMENTY METODYCZNE

PRÓBA HARCERKI/HARCERZA

Po wstąpieniu do drużyny harcerskiej każdy realizuje próbę harcerki/harcerza. Jej zakończenie wiąże się z dopuszczeniem do Przyrzeczenia Harcerskiego i pozwala na otwarcie próby na stopień harcerski właściwy dla wieku harcerki/harcerza. Próba harcerki/harcerza trwa do 6 miesięcy. Próba harcerza/harcerki dla zuchów trzeciej gwiazdki jest krótsza, gdyż uwzględnia znajomość organizacji.

STOPNIE HARCERSKIE

Harcerze realizują zadania wynikające z wymagań na stopnie głównie przez **aktywny udział w życiu drużyny**. Stopnie zdobywane przez harcerki i harcerzy w tym wieku opierają się na woli i potrzebie poznania:

- stopień I – młodzik/ochotniczka
- stopień II – wywiadowca/tropicielka.

SPRAWNOŚCI

Sprawności umożliwiają przyswajanie wiedzy i takich umiejętności, które uczą przede wszystkim zaradności i samodzielności. Do pobudzania zainteresowań i poznawania technik harcerskich w tym wieku dostosowane są sprawności jedno- i dwugwiazdkowe.

ZADANIA ZESPOŁOWE

Zadanie zespołowe uczy współdziałania w zespole. Członkowie zespołu odpowiadają za poszczególne elementy jego realizacji.

DZIAŁANIE DRUŻYNY

ZORGANIZOWANIE DO DZIAŁANIA

Śródroczna działalność drużyny prowadzona jest na zbiórkach drużyny i zbiórkach zastępów.

Zbiórki odbywają się regularnie. Zbiórka drużyny stwarza możliwość do współpracy i współzawodnictwa między zastępami. Na zbiórce rozpoczyna się realizację i podsumowuje zadania wynikające z programu pracy drużyny.

Drużyna pracuje zastępami stopniowo osiagającymi samodzielność w zakresie planowania i organizowania swojej pracy.

Działa w niej rada drużyny i często zastęp zastępów. Decyzje w drużynie podejmuje drużynowy przy współudziale rady drużyny. Działania drużyny organizuje drużynowy wspólnie z radą drużyny.

ROLA DRUŻYNOWEGO

Drużynowy jest **przywódcą i autorytetem**. Inicjuje przedsięwzięcia realizowane w drużynie. Kieruje zastępem zastępów.

Drużynowy dba o rozwój przybocznych i wychowuje następcę.

CHARAKTERYSTYCZNE FORMY PRACY

Dla zapewnienia jak najlepszych efektów wychowawczych należy stosować przemienność form, zwłaszcza takich, które stwarzają możliwość stałej aktywności i sprawdzania się.

W szczególności są to: gra terenowa, gra w harcówce, biwak, zwiad, ognisko, zbiórka tematyczna, bieg harcerski.

Drużyna organizuje samodzielny programowo obóz letni, podsumowujący całoroczną pracę wychowawczą.

HARCERZE STARSI

Charakterystyczną formą aktywności harcerek starszych i harcerzy starszych jest **poszukiwanie**, polegające na przewartościowywaniu dotychczasowego sposobu patrzenia na świat i autorytety. O programie i działaniach drużyny decyduje rada drużyny.

FUNKCJONOWANIE ELEMENTÓW METODY HARCERSKIEJ

PRAWO I PRYZRZECZENIE HARCERSKIE

Prawo Harcerskie to fundament pracy wychowawczej z harcerką starszą i harcerzem starszym. Po okresie niekwestionowanego przyjmowania Prawa Harcerskiego, pojawiają się wątpliwości i pytania. Działania podejmowane przez drużynę mają na celu pełniejsze zrozumienie norm zawartych w Prawie i Przyrzeczeniu. Po przemyśleniach **rozpoczyna się proces świadomego akceptowania i przestrzegania norm**, zawartych w Prawie i Przyrzeczeniu.

SYSTEM MAŁYCH GRUP

System małych grup realizowany jest przez pracę zastępów. Dziewczęta i chłopcy są zorganizowani w odrębnych zastępach. **Zastęp** spotyka się regularnie na zbiórkach zastępu, **samodzielnie pla-**

nuje swoją pracę i realizuje zadania. Zbiórki zastępu odbywają się regularnie. Przygotowywane są zarówno przez zastępowego, jak i poszczególnych członków zastępu.

W drużynie mogą pojawić się również grupy zadaniowe. Tworzone są one jedynie na czas realizacji zadania.

UCZENIE W DZIAŁANIU

Charakterystyczną formą aktywności jest **poszukiwanie**. Harcerze odkrywają różne pola działania, nowe pasje i zainteresowania w poszukiwaniu własnej drogi. Wszystkie działania oparte są na sprawdzaniu się w realnych, życiowych sytuacjach.

STAŁE DOSKONALONY

I POBUDZAJĄCY DO ROZWOJU PROGRAM

Program pracy drużyny powinien uwzględniać specyficzną dla tego wieku **potrzebę poznawania i poszukiwań**. Dobrze zbudowany program z jednej strony pozwala na nieskrępowany rozwój własnych **zainteresowań**, z drugiej zakłada z góry ich **zmienność**. Przez taki program pokazujemy

harcerce starszej i harcerzowi starszemu różnorodne możliwości oraz przygotowujemy ich do wyboru specjalizacji i własnej drogi rozwoju.

Program pracy drużyny ukierunkowany jest:

- zadaniami prób na stopnie harcerskie,
 - zainteresowaniami harcerek i harcerzy,
 - poszukiwaniem pól działania i sfer aktywności.
- Program drużyny jest tworzony przez radę drużyny. Program zastępów przez zastępy.

INSTRUMENTY METODYCZNE

PRÓBA HARCERKI/HARCERZA

Każdy, niezależnie od momentu wstąpienia do organizacji, zaczyna swą przygodę harcerską od próby harcerki/harcera. Jej zakończenie wiąże się z dopuszczeniem do Przyrzeczenia Harcerskiego i pozwala na otwarcie próby na stopień harcerski właściwy dla wieku harcerki/harcera. Próba harcerki/harcera trwa do 6 miesięcy.

STOPNIE HARCERSKIE

Wymagania realizowane są zarówno na zbiórkach, jak i indywidualnie. Realizacja zadań odbywa się pod opieką drużynowego, przybocznych lub zastępowych starszych stopniem:

- stopień III – odkrywca/pionierka
- stopień IV – ćwik/samarytanka.

SPRAWNOŚCI

Sprawności są zdobywane indywidualnie. Najlepiej odpowiadającym wiekowi starszoharcerskiemu instrumentem metodycznym jest sprawność dwu- i trzygwiazdkowa, przygotowująca do mistrzostwa.

PROJEKT

Zadanie podjęte z własnej inicjatywy wykonawców, wspólnie zaplanowane, realizowane i oceniane przez grupę. Punktem wyjścia jest jakieś zamierzenie, podjęcie jakiejś inicjatywy, wytyczenie jakiegoś celu w grupie. W toku realizacji projektu każdy uczestnik wykonuje wynikające

z planu zadania indywidualne zgodne ze swoimi możliwościami i zainteresowaniami. Projekt rozwija zainteresowania harcerzy starszych, kształci ich odpowiedzialność i umiejętność pracy w zespole.

DZIAŁANIE DRUŻINY

ZORGANIZOWANIE DO DZIAŁANIA

Śródroczna działalność drużyny prowadzona jest na zbiórkach drużyny i zbiórkach zastępów. Zbiórki odbywają się regularnie. Harcerki i harcerze włączają się w organizację, przygotowanie programu, jak i prowadzenie zbiórek drużyny. W miarę potrzeb pojawiają się grupy zadaniowe. Dużą rolę odgrywa rada drużyny, która planuje zadania i po zrealizowaniu ocenia je.

ROLA DRUŻYNOWEGO

Drużynowy jest przewodnikiem w poszukiwaniach, W istotny sposób wpływa na program drużyny i jej organizację. Świadomie część decyzji powierza radzie drużyny.

Drużynowy dba o rozwój przybocznych i wychowuje następcę.

CHARAKTERYSTYCZNE FORMY PRACY

Szczególnie zalecane są formy pracy, które stwarzają możliwość aktywnego poszukiwania, takie jak: wycieczka, zwiad, różnorodne formy dyskusyjne, zbiórka tematyczna, zajęcia specjalnościowe.

Drużyna organizuje samodzielny programowo obóz letni, podsumowujący całoroczną pracę wychowawczą. Szczególną formą obozu jest obóz tematyczny i obóz zagraniczny.

WĘDROWNICY

Charakterystyczną formą aktywności wędrowniczek i wędrowników jest **służba** realizowana wewnątrz organizacji i poza nią. Zadania realizowane indywidualnie lub zespołowo mają charakter **wyczynu**. W działalności wędrowniczej ważne miejsce zajmują specjalności i specjalizacje, pozwalające na rozwijanie indywidualnych zainteresowań. O programie pracy drużyny i podejmowanych zadaniach decyduje cała drużyna.

FUNKCJONOWANIE ELEMENTÓW METODY HARCERSKIEJ

PRAWO I PRYZRZECZENIE HARCERSKIE

Prawo Harcerskie to fundament pracy wędrowniczej. Jest ono dla każdego wędrownika **drogowskazem** w życiowej drodze. Wartości zawarte w tym kanonie przyjmuje on ze świadomością stawianych mu wymagań. Wędrownik stara się dążyć do ideału, **świadomie akceptując** zasady harcerskiego stylu życia. Dopełnieniem Prawa Harcerskiego jest **Kodeks wędrowniczy**), będący opisem odpowiedzialnej, wrażliwej i aktywnej postawy wobec otaczających nas ludzi i świata.

SYSTEM MAŁYCH GRUP

W zależności od liczebności i potrzeb drużyny funkcjonują dwa modele działania małych grup (mogą być stosowane razem):

- System zastępów wędrowniczych. Działają w nim zastępy 4–7-osobowe – grupy przyjaciół na stałe związanych w zastępy i realizujących wspólne projekty dotyczące specjalności, wyczynu, służby itp. Zastępowi są wybierani przez członków zastępu.
- System patroli zadaniowych. Drużyna dzieli się na grupy do wykonania konkretnych zadań na określony czas.

UCZENIE W DZIAŁANIU

Wszystkie umiejętności zdobywane przez wędrowników powinny być nabywane i wykorzystywane w konkretnym działaniu – w dużej części o charakterze **wyczynu i służby**. Zachętą do działania jest wędrownicza dewiza: „Wyjdź w świat, zobacz, pomyśl – pomóż, czyli działaj”.

STAŁE DOSKONALONY I POBUDZAJĄCY DO ROZWOJU PROGRAM

Program powstaje w zespołach wędrowniczych jako wypadkowa **potrzeb ich członków** oraz **potrzeb społeczności**, w których zespoły te

funkcjonują. Zadania podejmowane przez drużynę i wędrowników powinny być ambitne – na miarę **wyczynu**. Programy działania drużyn wędrowniczych wzmacniane są propozycjami płynącymi z innych zespołów harcerskich, z komend hufców i chorągwi, Głównej Kwatery ZHP oraz innych instytucji i organizacji.

Program realizowany przez drużyny uwzględnia funkcjonujące w nich specjalności oraz specjalizacje wędrowników wynikające z indywidualnych ścieżek rozwoju. Każdy wędrownik powinien dążyć do mistrzostwa w wybranej dziedzinie aktywności.

Program jest tworzony i przyjmowany przez całą drużynę.

INSTRUMENTY METODYCZNE

PRÓBA WĘDROWNICZA

Próba wędrownicza jest stałym elementem wejścia do grupy wędrowników, niezależnie czy mamy do czynienia z przechodzeniem wewnątrz drużyny wielopoziomowej, przejściem między drużynami czy też odbywa ją osoba przychodząca do harcerstwa.

Zadania, które znajdują się w każdej próbie wędrowniczej, powinny:

- stwarzać pole do samodoskonalenia,
- być związane ze specyfiką wędrownictwa (ideą służby i wyczynu, kodeksem, rozumieniem symboliki oraz miejsca wędrownika w organizacji),
- być związane z konkretną drużyną wędrowniczą.

W wyniku próby wędrowniczej harcerz starszy staje się wędrownikiem i otrzymuje wręczony w sposób obrzędowy naramiennik wędrowniczy.

Osoby przychodzące do harcerstwa uzupełniają próbę wędrowniczą o próbę harcerki/harcerza – czyli wiedzę o organizacji niezbędną do złożenia Przrzeczenia Harcerskiego. W takim przypadku, po zakończeniu próby jest składane Przrzeczenie Harcerskie. Próba wędrownicza trwa do 6 miesięcy.

STOPNIE HARCERSKIE

Próba jest indywidualna. Wędrownicy samodzielnie planują i realizują zadania w ramach prób. Planowanie i realizację próby wspiera opiekun próby.

Zdobywanie stopni polega na zaplanowanej i świadomej pracy nad sobą, aktywnym poszukiwaniu swojego miejsca w otaczającym świecie, służbie oraz podejmowaniu prób kształtowania rzeczywistości; wymaga odpowiedzialności za siebie i otoczenie:

- stopień V – harcerz orli/harcerka orla
- stopień VI – harcerz Rzeczypospolitej/harcerka Rzeczypospolitej.

SPRAWNOŚCI, UPRAWNIENIA, ODZNAKI ITP.

Dopełniający się system uprawnień, odznak i sprawności mistrzowskich służy potwierdzeniu osiągnięcia przez wędrownika mistrzostwa w wybranych dziedzinach aktywności. Wszystkie te umiejętności w miarę możliwości powinny być potwierdzone zaświadczeniami czytelnymi na zewnątrz organizacji.

ZNAKI SŁUŻB

Znaki służb przygotowują do świadomego podjęcia stałej służby i uczą pracy w zespole. Przez zdobywanie znaków służb wędrownik poznaje obszary aktywności, na których ma możliwość pełnić służbę na rzecz organizacji i społeczeństwa.

STOPNIE INSTRUKTORSKIE

Część wędrowników decyduje się na pełnienie stałej służby w ZHP i wstępuje na drogę instruktorską. Dla tych wędrowników próba przewodnikowska jest bardzo ważnym bodźcem pobudzającym do doskonalenia się.

DZIAŁANIE DRUŻYNY

ZORGANIZOWANIE DO DZIAŁANIA

W drużynie wędrowniczej funkcjonuje system małych grup w postaci patroli i zastępów wędrowniczych. **Każdy** członek drużyny wędrowniczej **odpowiada** za pewien obszar działalności drużyny. Zbiórki drużyny przeprowadzane są przez wszystkich członków drużyny.

Zasady działania drużyny reguluje konstytucja drużyny. Zawiera ona: sposób wybierania drużynowego, zasady powoływania i skład rady drużyny oraz podział kompetencji pomiędzy radą drużyny i drużynowym. Konstytucja jest zatwierdzana przez całą drużynę. W drużynie wędrowniczej działają różne organy demokracji: zbiórka konstytucyjna, rada drużyny, kapituła stopni.

ROLA DRUŻYNOWEGO

Drużynowy jest liderem i koordynatorem działań wszystkich członków drużyny. Motywuje ich do działania i wspiera w samorozwoju. Drużynowy jest pierwszym wśród równych. Zasadą jest wybieralność drużynowego przez drużynę. Pozytywna drużynowa zależy od jego autorytetu jako lidera grupy oraz zaufania, jakim został obdarzony przez członków drużyny. Formalnie jego miejsce w zespole określa konstytucja drużyny.

ROLA GRUPY RÓWIEŚNICZEJ

Wędrowniczki i wędrownicy tworzą w naszej organizacji wyróżniającą się grupę wiekową o dużym poczuciu tożsamości. Wiążąca dla tej grupy wiekowej jest idea wędrownictwa zawarta w Kodeksie wędrowniczym oraz dewizie wędrowniczej i opisana przez symbol, jakim jest „wędrownicza watra”, umieszczona na naramienniku. Funkcjonowanie wszystkich tych elementów wzmacnia poczucie tożsamości i wskazuje, jakie wartości są najważniejsze dla wędrowników. Dzięki temu mają oni poczucie więzi z innymi wędrownikami i z całą organizacją.

CHARAKTERYSTYCZNE FORMY PRACY

W drużynach wędrowniczych charakterystyczne są formy pracy, które stwarzają możliwość osiągnięcia mistrzostwa w wybranych dziedzinach, odnalezienia swojego miejsca w społeczeństwie i ugruntowania własnych przekonań, poglądów, systemu wartości. Są to głównie: wszelkie formy dyskusyjne (kuźnice, sesje popularnonaukowe, sejmiki, sąd nad... itp.), formy doskonalące (warsztaty, kursy), gry strategiczne i negocjacyjne. Istotą wszelkich działań jest współpraca z innymi zespołami wędrowniczymi.

Obóz powinien być samodzielny, organizowany własnymi siłami. Cała drużyna w aktywny sposób powinna go organizować – dzieląc się zadaniami i pełniąc na obozie różne funkcje. Program obozu powinien być ambitny, „wyczynowy”, niepowielający schematów, stwarzający szansę sprawdzenia własnych możliwości.

Ledwo wróciliśmy z obozów i kolonii, a już trzeba znaleźć pomysły i siły na nowy rok harcerski... Jednak czy można iść dalej tylko siłą rozpędu? A może warto z początkiem nowego roku zastanowić się przez chwilę, jaki jest sens pracy drużynowego – wychowawcy? Może warto teraz właśnie zrobić małe metodyczne résumé, aby nasz kunszt w prowadzeniu drużyny osiągnął jeszcze wyższy poziom?

Zachęcamy do tego gorąco! Mamy nadzieję, że ta „Ściągawka metodyczna”, zawierająca przypomnienie harcerskiego systemu wychowawczego prosto ze Statutu, a także opisy metodyk, będzie dla Ciebie dużym ułatwieniem.

REDAKCJA „CZUWAJ”

dodatek do numeru 9/2004
miesięcznika instruktorów ZHP

ISSN 0867-2024